

porten af Færdigvarer var blevet halveret i de sidste Aar, men Følgen vilde blive voksende Vanskeligheder for Eksporten, og Vejen til sundere Forhold, baade prismæssigt og beskæftigelsesmæssigt, vilde efter Talerens Opfattelse være en Ordning, der tjente som Overgang til helt frie Forhold, en Ordning, der direkte varetog Eksportinteresserne og direkte øgede Beskæftigelsesmulighederne inden for de til Eksporten knyttede Virksomheder, herunder først og fremmest Landbruget. Det var ogsaa den eneste Vej, ad hvilken der kunde tilvejebringes en Udligning af Erhvervenes Indtjeningsmuligheder og en Afslappelse af Spændingen mellem Samfundsklasserne. De, der frygtede Kronesenkningen, gik i Kronesammenbrudets Tjeneste ved at gøre Regeringen Følge i dens Erhvervspolitik, og en Priskontrol vilde til syvende og sidst ikke føre til andet, end at Varen forsvandt. — *Socialdemokratiets mægtige Vækst* var efter Talerens Mening opnaaet ved en Appel til Egoismen hos de forskellige Samfundsklasser, først hos Arbejderklassen, hvor man skaffede sig Tilslutning ved en ensidig Lønpolitik, dernæst hos de økonomisk svage, som man havde vundet ved Overbud paa Overbud paa den sociale Lovgivnings Omraade, derefter hos de fastlønnede i Stat og Kommune, som man havde stillet uopnaaelige Lønmuligheder i Udsigt, og nu endelig hos Haandværkere og industridrivende, hvis Egeninteresse man vilde tilfredsstille ved Afspærringssystemet og Tilvejebringelse af Produktionsvilkaar, som fremdeles udelukkede Konkurrence. Venstre saa imidlertid med Sindsro paa Valgresultatet i Forvisning om, at Socialismen ikke kunde endeligt sejre, uden at det var Udtryk for Samfundets økonomiske og kulturelle Ruin, fordi der til al Udvikling og Fremdrift hører Selvstændighed, betinget af Frihed. Derfor var det ikke nok at bekende sig til Tvangsherredømmet over Erhvervslivet; man maatte ogsaa have Besked om, hvorledes der under disse Forhold kunde sikres Borgerne baade Adgang til Erhverv og rimelig Andel i Produktionens Afkastning. — Der havde under Valgkampen været stille om den *isolerede Afrustning* og ligeledes om *Sociallovgivningens Udvikling*, da de gamle Toner her vilde skurre i manges Øren. Det blev imidlertid nødvendigt ad administrativ Vej at indsnævre Understøttelsesadgangen og søge Selvhjælpsviljen genskabt. Saa længe Landbruget savnede fornøden Arbejdskraft, burde arbejdsløs Landbo-ungdom, som var søgt til Byerne, henvises til Beskæftigelse paa Landet. Begrebet Kommunehjælp trængte ogsaa til en Skærpelse, og man havde med god Grund krævet Refusionsordningen revideret. Der skulde ved Socialreformen være opnaaet Lettelse for det store Antal Kommuner, men ikke færre end 1 104 Sognekommuner havde faaet forøget Udgift.